



دعای عرفه امام حسین (ع)

دعای عرفه سالار شهیدان حضرت ابا عبدالله الحسین (ع) یکی از دعاهای مأثوری است که از مضامین بلند و معارف عمیق برخوردار است. شرح تفصیلی همه فقره‌های آن، به چندین جلد کتاب نیازمند است...

دعای عرفه سالار شهیدان حضرت ابا عبدالله الحسین (ع) یکی از دعاهای مأثوری است که از مضامین بلند و معارف عمیق برخوردار است. شرح تفصیلی همه فقره‌های آن، به چندین جلد کتاب نیازمند است. محتوای بلند این دعای نورانی نشانه‌ی صدور این متن از زبان معصوم (ع) است. در نخستین فراز دعای عرفه، امام حسین (ع) ادب دعا را مراعات نموده و نکاتی را مطرح فرموده است: همه جهان هستی فعل خداست، حاکم مطلق نظام هستی، ذات اقدس الهی است، حکومت خدا گاهی به صورت قضا و گاهی به صورت عطا ظهور می‌کند، قدرت الهی نامحدود است و هیچ موجودی توان جلوگیری از قضا و عطا او را ندارد. بخش آغازین دعای شریف عرفه محتوای عمومی دارد، مسألت کردن از خدا، در میان گذاشتن مشکلات با ذات اقدس الهی، حوائج علمی و عینی را از او خواستن و... این‌ها در سایر دعاها نیز هست، لیکن سلطان مباحث دعای عرفه و کوهان بلند معارف آن، قسمت‌های پایانی دعاست که شباهت محتوایی با سخنان دیگر امام حسین (ع) دارد.

امام حسین (ع) در فرازی از این دعای نورانی به پیشگاه پروردگار عرضه می‌دارد: «لَوْ حَاوَلْتُ وَ اجْتَهَدْتُ مَدَى الْاَعْصَارِ وَ الْاَعْخَابِ لَوْ عُمِرْتُهَا اَنْ اُوَدِّيَ شُكْرَ وَاِحْدٍ مِنْ اَنْعُمِكَ مَا اسْتَطَعْتُ ذَلِكَ اِلَّا بِمَيْكَةِ الْمُوجِبِ عَلَيَّ يَهْ شُكْرُكَ اَبَدًا جَدِيدًا وَ تَنَاءً طَارِفًا عَتِيدًا».

امام حسین (ع) با تبیین ناتوانی انسان از ستایش خدا و این‌که بهترین راه ستایش خدا اظهار ناتوانی است، چنان‌که توجه به عجز از معرفت، معرفت خداست اظهار داشته‌اند: که اگر عمر طولانی به او دهند و او در این مدت با کوشش فراوان شکر یکی از نعمت‌های خدا را بخواهد به جا آورد، هرگز نمی‌تواند؛ زیرا توفیق شکر هر یک از نعمت‌های خدا، نعمت جدید است که نیاز به شکر تازه دارد و این شکر جدید نیز نعمت تازه‌ای است.... و این سلسله تا بی‌نهایت و در حقیقت این نعمت‌های نو از لوازم آن نعمت اصلی است. بنابراین، شکر یک نعمت با تمام لوازم آن توان فرساست.»

(مقالات) عرفان سیدالشهداء علیه السلام